

[Hanne Reintoft.]

For Danmark burde de advarende tegn, som nævnes i den økonomiske årsoversigt, sammenholdt med de her fremdragne forhold, være en stærk motivering for, at vi snarest søgte større dele af vor udenrigshandel frigjort til mere stabile markeder, og at vi ikke lukkede os inde i nye økonomiske blokninger, hvor vor bevægelsesmulighed bliver endnu mere begrænset og vor i forvejen meget store følsomhed endnu større. Vi burde i stedet sikre os gode handelsaftaler med andre lande. Der er mange andre muligheder for markeder, bl. a. de socialistiske, og det burde være aftaler på ligeberettigelses grundlag. For der er ikke grund til at forvente, at forholdene i andre af vore større handelspartnerlande kan forbedre sig i en sådan grad, at den amerikanske udvikling ikke får alvorlige følger for os.

Ser man bare på vore hjemlige forhold, må det ved bedømmelsen af regeringens faldtagtige politik vække alvorligt til eftertanke, at den samtidig med ustandselige henstillinger til lønarbejderne om at vise tilbageholdenhed med lønkrav ikke har opfyldt de løfter, der er givet om standsning af pris- og skattestigninger, og samtidig har man, og det er jo det allermest graverende ved det, ifølge årsoversigten tilladt de private erhvervsdrivende i byerne ganske betydelige indkomststigninger. Der er for de erhvervsdrivende i byerne indkomststigninger på mindst 11 procent, og nettoindkomststigningen formodes i regeringens oversigt at være endnu større, og for selvstændige landmænd har indkomststigningen været på omkring 25 pct. Jeg henviser til regeringens egen rapport side 49, spalte 1.

Dette hænger naturligvis sammen med, at der er gjort en indsats herhjemme. Den samlede produktion er steget med 7 pct. i 1969 mod 3,5 pct. året før. Når jeg nu bemærker, at der har været en stigning i landbrugsområdets indtægter på 25 pct., må det jo bare samtidig bemærkes, at der ikke har været en produktionsfremgang i landbrugs-erhvervene, men at deres indkomststigning hidrører fra stærke prisstigninger, der også er gået ud over lønmodtagerne. Den i landbruget producerede mængde viser nemlig en nedgang på 3,5 pct., hvad der ikke ligefrem indikerer, at man skulle have stærke indkomststigninger. Heroverfor står altså

byerhvervenes voksende produktion, klart illustreret ved stigningen i industrieksporten på 17 pct., beregnet i faste priser.

Industriproduktionen som helhed var godt 11 pct. større end i 1968; og som også regeringens rapport understreger, er produktionsfremgangen blevet kraftigt understøttet af en forøgelse af arbejdsproduktiviteten. Vi kan altså konstatere, at danske arbejdere i det forløbne år har ydet en ganske betydelig indsats i produktionslivet med stor produktionsstigning til følge, og hvad oplever de til gengæld? De oplever, at de i det kommende år gennem forhøjede skatter får forringede levevilkår, og at de oven i købet må betale ekstra beløb, fordi kildeskatten kun skal virke som samtidigheds-skat for lønmodtagerne og ikke for andre grupper i befolkningen, der kan udnytte den som en gratis eller i hvert fald billig kassekredit, hvad den radikale ordfører jo også meget klart gjorde opmærksom på.

Af årsoversigten fremgår det, at det drejer sig om et beløb mellem 1,5 og 2 milliarder kr., der ikke straks indbetales i skat. Om det ansører til yderligere slid og afsavn i de store lønmodtagergrupper, bør finansministeren jo nok overveje.

Da regeringen kom til, påstod den jo, at den havde en politik, og at den havde en indkomstpolitik, som i løbet af ikke så kort tid ville vise resultater. Den officielle politik på dette område er ikke blevet til noget, men der er ført en politik, og det var vel også ventet fra vor side i hvert tilfælde, der har givet det private erhvervsliv, herunder banker og sparekasser, særdeles gode vilkår, så aktieudbytterne i ikke få tilfælde ligger på 20, 30 og i ganske enkelte tilfælde på 40 pct., nemlig i de virksomheder, der udnytter deres overskud til aktieudvidelser.

Banksammenslutninger, hvor der udbetales formidable millionbeløb i forhold til aktionærernes indskud i de små banker, der købes op, hører også med i billedet. Der er altså ikke noget med, at der ikke er penge, at vor økonomi er ved at bryde sammen, det er og bliver fordelingen, der er noget i vejen med. Man kan vel næppe heller påstå andet, end at en sådan politik må føles som vendt mod lønmodtagerne. Den er vendt mod lønmodtagerne, og de oplever den som en ensidig klassopolitik. Regeringen forventer vel heller ikke, at det stop for statslige